

Onder de ogen van de hyena

Christel Van den Bosch

'The axe forgets, the tree remembers'
Zimbabwean proverb

Hoofdstuk I – De soeverein

Niets werd ooit nog hetzelfde na die zomervakantie. Een eindeloze vakantie met hete, lome zomerdagen in het verschiet en weinig om handen, want haar ouders zouden dat jaar niet op reis gaan. Ze wilden zo nodig verbouwingswerken doen aan hun woning. Zoals elke tiener vond ze alles wat haar dagelijkse routine en haar luilekkerleventje verstoorde, hinderlijk en lastig. Werkmannen liepen al dagenlang af en aan voor allerlei klussen. Het hele huis lag constant overhoop. Niet de gedroomde start voor een deugddoende vakantie. Ze zocht in de zakken van haar oude schooltas naar het briefje waarmee ze al enkele dagen rondliep. Van vrienden op school had ze verschillende adressen gekregen waar ze jobstudenten vroegen. Ook haar ouders hadden via hun vrienden en kennissen geïnformeerd naar vakantiewerk voor haar waardoor ze regelmatig briefjes met telefoonnummers en adressen kreeg toegestopt. Ze had er al enkele bezocht, maar ze moest toegeven dat ze nogal kritisch was; ze wilde namelijk langer dan alleen tijdens de grote vakantie aan de slag blijven. Eigenlijk maakte het niet zoveel uit; ze wou net als de meeste van haar klasgenoten wat centen bijverdienen om zich onafhankelijker te voelen. De vraag naar een administratieve hulp in een importzaak van kwalitatieve exotische meubels en decoratieartikelen leek haar het proberen waard. Goede kennis van de Franse taal vereist. Ze luisterde graag naar Franse liedjes, las wel eens een Frans boek. Nu ja, naar omstandigheden kon ze zich behoorlijk uit de slag trekken. Dat moest dus wel lukken. Ze maakte telefonisch een afspraak, nog diezelfde namiddag mocht ze op gesprek komen. Ze wou zich niet echt optutten want ze hield van naturel. Ze bekeek zichzelf in de spiegel en vond dat het resultaat best oké was. Haar schouderlange karamelkleurige haar had ze in een hoge paardenstaart

gedraaid. De pony die nonchalant over haar voorhoofd viel, bedekte deels haar blauwe ogen. Enkele kortere lokjes die koppig uit het elastiekje gekropen waren, hingen rebels rond haar gezicht. In haar oren zaten de fijne gouden creolen die ze van haar ouders had gekregen voor haar zestiende verjaardag. Ze droeg een wit T-shirt met een V-hals en een donkerblauwe broek met brede pijpen. Haar moeder noemde haar figuur 'lang en slank', maar voor haarzelf leek de term 'opgeschoten' een juistere omschrijving wanneer ze zichzelf kritisch bekeek. Alleen haar boezem die zich strak en nadrukkelijk aftekende onder haar T-shirt gaf haar een tevreden gevoel van vrouwelijkheid. Voor het overige voelde ze zich allesbehalve een modepop, eerder een wat jongensachtig, sportief type. Natuurlijk wist ze wel hoe ze zich moest kleden: vandaag droeg ze voor de gelegenheid haar nieuwste schoenen in plaats van haar dagelijkse, afgetrapte All-Stars. Het waren witte plateau schoenen met een stevige hak van wel acht centimeter hoog.

Het bedrijf was gemakkelijk te bereiken met de fiets, het lag in het industrieterrein aan de rand van de stad. Het adres bleek een groot magazijn te zijn met verkoopruimte, toonzaal. Langs de achterzijde zag ze een moderne laagbouwvilla, omgeven door allerlei rietplanten, bamboe en grassen. Een grote L-vormige vijver scheidde het woon- van het werkgedeelte. Ze was behoorlijk onder de indruk van de omvang van het bedrijf en van de luxe auto's die op de oprit geparkeerd stonden. Een naamplaat gaf aan dat ze op het goede adres zat: N.V.Y. Debray, Koloniale Meubelen, Design & Decoratie. Ze meldde zich aan; een arbeider die met een vorklift in de weer was, nam haar mee binnen.

'Wacht even hier, ik zoek Yann.' Hij leidde haar naar een soort grote werkkamer annex salon waar ze moest wachten. Zo kon ze alvast even rustig rondkijken. Nu ja, rustig voelde ze zich helemaal niet. Dit was de grote mensenwereld, dat maakte haar wat nerveus. Heel de kamer ademde een sfeer van lome, nonchalante welstand uit

door de ruwzijden ecru overgordijnen met bijpassende kussens en fijn geknoopte wollen tapijten op het gewreven parket. Talloze ogen uit zorgvuldig opgezette koppen geschoten wild, wellicht gedood door het precisie schot van een beroepsjager, staarden haar aan. Mooie schilderijen en aquarellen sierden de muren: panorama's van de savanne en het leven te midden de evenaarswouden. Het zicht van de oprit van een villa afgeboord met weemoedig bloeiende paar-se jacaranda's. Een gevoel van beklemming sprak uit een breed doek met de kop van een hyena waarbij het bloed van zijn kaken droop. Hij keek gestoord van tussen een aangevreten karkas terwijl zijn clan hem grijnzend omringde. Ze bedwong de neiging om met haar vinger over het bloed op het doek te vegen om te zien of het alleen glansde of misschien toch kleverig zou aanvoelen, zo levensecht was het geschilderd. Wat verder stonden glazen stolpen, kaders met verzamelingen afzichtelijke, groteske kevers, insecten, spinnen, schorpioenen en andere creaturen gevangen in het onderhout van de bush. Hoewel ze vast gespiest waren en onder glas lagen, leek het of ze nog elk moment met hun enge poten konden bewegen. Intussen kwam de bestuurder van de vorklift binnen met een andere man. Dat bleek de grote baas in hoogsteigen persoon te zijn. Hij gaf haar een ferme handdruk. 'Yann Debray. Volg me maar naar mijn kantoor.'

Hij was daar blijkbaar druk in gesprek met twee andere mannen. Die zaten genesteld in comfortabele zetels, een beetje onderuitgezakt met hun voeten onder het zware bureaumeubel. Voor hen stond een fles whisky en twee glazen. Debray deed teken en liet haar plaatsnemen op een ongemakkelijke stoel aan een klein tafeltje in de hoek van zijn kantoor.

'Blijf even zitten, we zijn zo klaar. Drink alvast iets. Een cola?' Ze knikte. Hij schonk voor haar een cola uit. De mannen keken even opzij, knikten nonchalant naar haar en namen de draad van hun gesprek weer op, alsof ze niet aanwezig was. Ze kon niet precies omschrijven wat haar eerste indruk van hem was.

Hij stak een hoofd boven haar uit, dus hij moest zeker 1m80 lang zijn. Ze schatte hem rond de veertig, zowat de leeftijd van haar ouders. Hij had een sportief uiterlijk, krachtige schouders en bevoog zich op een soepele manier. Zijn haar was donkerblond maar een beetje warrig, alsof hij er pas doorheen had gestreken met zijn vingers. Hij droeg een wit overhemd met korte mouwen en een kaki broek. De bovenste knoopjes van zijn hemd stonden open, ze kon zien dat hij een gebruinde huid had. Zijn donkergroene ogen taxeerden haar op een onverstoorbare manier. Hij glimlachte even; ze zag zijn trekken ineens verzachten. Hij zag er anders uit; zijn dunne lippen ontspanden zich een moment. Hij riep een mengeling van verschillende gevoelens bij haar op. Hij had een zelfverzekerde air over zich, die eerder hautain overkwam. Gedeicideerd in zijn manier van spreken en uitleg geven, alsof alles een uitgemaakte zaak was. Aan zijn pols zat een duur uitziend horloge met allerlei metertjes. Zou hij aan diepzeeduiken doen? Zijn handen zagen er verzorgd uit, bijna alsof ze gemanicuurd waren. Hij gebruikte ze voortdurend om zijn woorden kracht bij te zetten. Tijdens dat eerste gesprek dat ze bijwoonde, hoorde ze hoe hij cassant en honend sprak over een zaak die nog niet afgerond was door getreuzel van een leverancier. Ze was het niet gewoon om tussen volwassenen te zitten en hun zakelijke besprekingen te aanhoren en al helemaal niet om mee te maken hoe iemand botweg werd afgekraakt in haar bijzijn. Ze wist niet waar kijken. Ze probeerde zich onzichtbaar te maken door onderuit te zakken op de harde stoel. Ze kon onmogelijk rechtstaan en weglopen, ze voelde zich met de minuut weeïger in haar maag. De cola kwam omhoog; zure oprispingen schoten naar haar keel en ze moest alsmaar slikken van ongemak. Ze wist het nu zeker: met deze man zou ze niet graag samenwerken; ze hield niet van zijn neerbuigend gedoe en ze was niet van plan om ooit in dat rijtje te staan van mensen die hij ging uitkafferen. Zijn beide gesprekspartners schenen het echter opperbest met hem te kunnen vinden. Terwijl niemand ook maar een moment notie van haar nam, spraken ze met zijn drieën op

geanimeerde toon met elkaar over hun zaken. Ze voelde zich uitgesloten, vergeten en kleintjes. Waarschijnlijk zag ze er ook wat verpieterd uit, al wist niemand dat het kwam omdat ze zich zo verloren voelde in een voor haar onbekende wereld. Al die indrukken die op haar afkwamen, in deze broeierige, luxueuze omgeving. Opeens leek hij zich weer bewust van haar aanwezigheid, keek haar aan en stopte midden in zijn zin.

‘Maar meisje, je ziet zo bleek. Je gaat hier in mijn bureau toch niet onpasselijk worden zeker?’

Een van de mannen draaide zich om, wierp een vrijpostige blik op haar, boog zich vervolgens voorover naar Debray en zijn andere gesprekspartner. Met gedempte stem hoorde ze hem zeggen:

‘Ze heeft misschien haar moeilijke dagen, daar kunnen ze soms van afzien.’ De tweede bezoeker kreeg een brede glimlach op zijn gezicht en vulde fluisterend aan: ‘Wij mannen ook - als we er niet tussen komen!’ De twee bezoekers zaten nu schaamteloos onder elkaar te lachen met die laatste opmerking toen hun hoofden in haar richting draaiden. Ze keek gegeneerd en met vuurrode wangen opzij. Ze nam haar tasje, klemde het tegen zich aan en zei: ‘Anders wacht ik nog wat buiten, ik kom straks wel terug, als u meer tijd heeft.’

‘Ach, je bent hier nu, wat maakt het uit. Blijf zitten, ik ben zo klaar heb ik je toch gezegd. Even iets halen en deze heren kunnen vertrekken.’ Hij verliet zijn kantoor en ze bleef achter met de twee mannen.

‘Kom, geef je glas dan vul ik het bij met wat cola.’ Zonder haar antwoord af te wachten, nam de ene man haar glas en ging ermee naar de ijskast. Doordat hij met zijn brede lichaam het uitzicht blokkeerde, zag ze niet hoe hij eerst een flinke scheut whisky in haar glas goot dat hij daarna aanlengde met cola.

‘Hier meisje, drink dat maar lekker op. Op je nieuwe job misschien! Kom, alles ineens uitdrinken! Schol!’

Ze was al blij dat de verveling even gebroken werd en bedankte de man voor de cola. Met zijn drieën hieven ze het glas in de lucht en dronken elkaar toe. Ze merkte niet op hoe de mannen haar in het oog hielden toen ze het glas argeloos naar binnen goot en begon te hoesten. Intussen kwam Debray weer binnen met enkele documenten in de hand. Hij bekeek het tafereel met verbaasde blik. Snel haalde hij een glas water voor haar.

‘Hier, drink op. Wat is dat toch met je, straks stik je!’ De mannen knikten bezorgd. Een warme, verdovende gloed verspreidde zich langzaam in haar maag. Ze voelde zich op een vreemde manier kalm. Kort daarop namen de mannen op een broederlijke manier afscheid van hun gastheer. ‘Doe misschien nog een scheut whisky in haar cola om haar te kalmeren’, suggereerde de ene met een knip-oog. Debray keek van de mannen naar het meisje, begreep de hint en schudde het hoofd. ‘Onnozelaars!’ gromde hij en duwde hen grinnikend de deur uit.

Nu ze alleen was, voelde ze haar zelfvertrouwen groeien en ze flapte eruit:

‘Zoals ik al aan de telefoon heb gezegd, kom ik dus voor die part-time job. Mijn Frans is echt van een behoorlijk niveau en ik kan goed omgaan met allerlei mensen. Ik kan zwijgen over vertrouwelijke zaken, ik neem aan dat zoiets belangrijk is. Mijn vader werkt op de belastingen en weet veel over iedereen zijn geldzaken. Ik vang wel eens iets op daarover, maar vertel niets verder, echt nooit! Ik kan ook aan een goede snelheid blind typen. Ik wil graag nieuwe dingen bijleren; uw bedrijf lijkt me wel tof en interessant daarvoor. Ik bedoel – ik dacht direct: dat is het, echt iets voor mij!’ Zo prees ze zichzelf aan. Een originele intro, blijkbaar sloeg het aan. Hij lachte: